

Sygn. akt V CSK 619/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku Z. B.  
przy uczestnictwie T. Spółki Akcyjnej z siedzibą w K.  
o ustanowienie służebności przesyłu,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 maja 2015 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni  
od postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu  
z dnia 24 kwietnia 2014 r., sygn. akt II Ca 136/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) odmawia zasądzenia uczestnikowi kosztów postępowania kasacyjnego od wnioskodawczyni.**

## UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2014 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu oddalił apelację wnioskodawczynie Z.B. od postanowienia Sądu Rejonowego w Oleśnicy z dnia 7 listopada 2013 r., którym przy udziale T. Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. oddalony został wniosek o ustanowienie służebności przesyłu. Oddalenie wniosku nastąpiło wskutek stwierdzenia zasiedzenia przez poprzednika prawnego uczestnika służebności gruntowej odpowiadającej treścią obecnej służebności przesyłu (art. 292 w związku z art. 352 § 1, art. 172 i art. 176 k.c.). Z kolei, oddalenie apelacji wnioskodawczynie nastąpiło ze względu na podzielenie przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych i oceny prawnej Sądu pierwszej instancji.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczynie zarzuciła zaskarżonemu postanowieniu naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 292, art. 305<sup>4</sup>, art. 348, art. 352 § 2 i art. 176 § 1 k.c. przez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie; art. 7, art. 172 § 1 i 2, art. 292, art. 352, art. 305<sup>4</sup> k.c., art. 1 ust. 1 i art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 czerwca 1950 r. o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli, przez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie uchylenie tego postanowienia i orzeczenie co do istoty sprawy, zgodnie z wnioskiem o ustanowienie służebności przesyłu, a także o zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca powołuje się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, dotyczącego wykładni art. 292, art. 305<sup>4</sup>, art. 348, art. 352 § 2 i art. 176 § 1 k.c. oraz na istnienie potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj. art. 292, art. 305<sup>4</sup>, art. 348, art. 352 § 2 i art. 176 § 1 k.c., co łącznie ma dotyczyć następującego zagadnienia: „czy przedsiębiorstwo energetyczne może zaliczyć do swojego okresu posiadania

służebności gruntowej na prawach służebności przesyłu lub służebności przesyłu okres posiadania Skarbu Państwa do 1990 roku oraz okres posiadania poprzedników prawnych przedsiębiorcy energetycznego, to czy należy wykazać nieprzerwany ciąg przeniesień posiadania służebności i urządzeń przesyłowych w sposób formalny poprzez przedłożenie odpowiednich decyzji, protokołów zdawczo-odbiorczych umów dotyczących przeniesienia posiadania, czy też nawet gdy uczestnik postępowania nie przedłożył i nie ma w aktach sprawy żadnych decyzji, protokołów zdawczo-odbiorczych umów dotyczących przeniesienia posiadania służebności, to czy nawet wtedy, czy można do biegu zasiedzenia służebności zaliczyć automatycznie cały okres posiadania służebności przez Skarb Państwa oraz przez poprzedników prawnych przedsiębiorstw energetycznych”.

Postawione zagadnienie prawne niezależnie od wad językowych jest niewątpliwie ważne i wydaje się na pierwszy rzut oka, że wymaga rozważenia. Przekonać do tego mają zapewne licznie powołane przepisy, które są tożsame z zarzutami naruszenia prawa materialnego podniesionymi wobec zaskarżonego postanowienia. Wszystkie one łącznie mają się składać, jak wynika to z treści wniosku na sformułowane zagadnienie prawne. Mimo jednak obszerności samej skargi kasacyjnej i wniosku o jej przyjęcie, z licznie wskazywanymi orzeczeniami Sądu Najwyższego, pełnomocnik wnioskodawczyni nie zauważył, że wskazane przepisy prawa materialnego oraz poszczególne elementy zadanego pytania i samo zagadnienie prawne w całości, doczekało się już odpowiedzi i rozstrzygnięcia w orzecznictwie Sądu Najwyższego, w tym w cytowanych we wniosku orzeczeniach. W szczególności dotyczy to uchwały Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2013 r., III CZP 18/13 oraz powołanych w niej wcześniejszych orzeczeń. Jeżeli zamysłem skarżącej było podważenie trafności tej uchwały oraz nieprzychylnego jej twierdzeniom w sprawie wcześniejszego orzecznictwa, to należało poprzez odpowiedni wywód prawny przekonać do potrzeby ponownego rozważenia postawionego zagadnienia. Nie wystarczy jednak mnożenie pytań i wątpliwości, konieczne jest przedstawienie argumentacji prawnej, która skłaniałaby do odmiennego zdania, niż powszechnie obecnie prezentowane w orzecznictwie i w reprezentatywnych wypowiedziach doktryny. Nie jest również uprawnione konfrontowanie ze sobą orzeczeń, które mogą mieć nawet rozbieżne tezy i uzasadnienia, ale dotyczą odmiennych stanów faktycznych, poddanych

rozstrzygnięciu (dotyczy to np. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2013 r., II CSK 10/13). Na uwagę zasługuje także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2014 r., II CSK 433/13.

Nie jest także właściwe prowadzenie wywodów odbiegających od istoty sporu i dokonanych już ustaleń w sprawie. Dotyczy to w szczególności kwestii dobrej wiary uczestnika w sytuacji, gdy występuje domniemanie prawne dobrej wiary. Nie można więc zarzucać, że przypisana została uczestnikowi dobra wiara, mimo braku przedstawienia przez niego dowodów wskazujących na to, że nie objął posiadania w złej wierze, gdyż nie do niego lecz do wnioskodawczynie to należało, jeśli chciała obalić dobrą wiarę uczestnika. Kwestia ta nie wymaga jednak żadnej wykładni przepisów ani dobrej wiary uczestnika na potrzeby tej sprawy, bo odpowiednie ustalenia zostały już dokonane przez Sądy w toku instancji (s. 17 uzasadnienia postanowienia Sadu Okręgowego). Podobnie się sprawa przedstawia z niezasadnym kwestionowaniem legalności posiadania sieci przesyłowej przez przedsiębiorstwo energetyczne i wplecenie takiej wątpliwości w ramy prezentowanego zagadnienia prawnego, ponieważ twierdzenie o nielegalności pozostaje w sprzeczności z ustaleniami w sprawie (s. 15-16 uzasadnienia postanowienia Sadu Okręgowego). Zarówno ustalenia faktyczne jak ocena dowodów w sprawie nie mogą być podstawą skargi kasacyjnej, a ustalenia faktów wiążą Sąd Najwyższy (art. 398<sup>3</sup> § 3 i art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.).

Mając na uwadze, że nie zostało wykazane spełnienie przesłanek wskazanych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. należało na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu, odmawiając jednocześnie uczestnikowi zasądzenia kosztów postępowania kasacyjnego, ponieważ uchybił terminowi do wniesienia odpowiedzi na skargę (art. 398<sup>7</sup> § 1 k.p.c.).